

Louisa May Alcott

KÜÇÜK KADINLAR

Remzi Kitabevi

KÜÇÜK KADINLAR

Louisa May Alcott

KÜÇÜK KADINLAR

Remzi Kitabevi

Çocuklar İçin Klasikler
KÜÇÜK KADINLAR / Louisa May Alcott
Özgün adı: Little Women

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi, 2007

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Çeviren: Erol Erduran
Düzeltilti: Öner Ciravoglu
Kapak resimleri ve düzeni: Halim Yalçın

ISBN 978-975-14-2264-4

BİRİNCİ BASIM: Ekim 2026

Kitabın basımı 1000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

Dört Kız Kardeş

Jo halının üzerine uzanmıştı. “Hediyemiz yılbaşı da olur mu!” diye homurdandı. Meg yıpranmış elbiselerine göz gezdirerek: “Zengin olmamak ne feci şey!” diye içini çekti.

Küçük Amy, haksızlığa uğramışcasına: “Birçok kızın hiçbir şeyi yokken, ötekilerin bir sürü güzel eşyası olması hiç de doğru değil!” diye söylendi.

Beth köşesinden doğruldu. Hâlimden memnun bir tavırla: “Hiçbir şeyimiz olmasa bile, annemiz, babamız var. Biz varız!” dedi.

Bu tatlı sözler üzerine, ateşin kızıllığı vurmuş dört genç yüz neşeyle aydınlanıverdi. Ama, hemen arkasından, Jo şunları söyleyince, yeniden somurtmaya başladılar:

“Babamız burada olmadığına göre, o şimdilik yok sayılır. Daha uzun bir süre onu görebileceğimizi de hiç sanmıyorum.”

“Belki de onu bir daha hiç görmeyiz,” demekten sakınmıştı ama, babalarının çok uzaklarda, savaş bölgesinde olduğu akıllarına gelince, hepsi de bunu içlerinden geçirmişlerdi.

Bir süre, kimse ağzını açmadı.

Sonra Meg, değişmiş bir sesle: “Biliyorsunuz, bu yılbaşı neden hediye almadığımızı annem anlatmıştı,” dedi. “Bu kış pek çetin olacağı benziyormuş. Babalar savaşta öyle ağır zahmetlere katlanırken, sırf kendi keyfimiz için para harcamamızı annem doğru bulmuyor. Elimizden pek bir şey gelmez, evet ama, biz de kendimize göre birtakım fedakârlıklar

yapmaktan kaçınmamalıyız. Hem bunu şikâyet etmeden, seve seve yapmalıyız. Yalnız, doğrusunu isterseniz ben pek de memnun olduğumu söyleyemem.”

Sonra da, almak istediği güzel şeyleri hatırlayarak üzgün üzgün başını salladı.

Jo: “Bizim masrafları kısmamızdan ne çıkar, anlamıyorum ki!” dedi. “Topu topu birer dolarımız var. Bunu da orduya bağışlamakla büyük bir yardımda bulunmuş olacağımızı sanmam. Annemden de, sizden de hediye beklediğim yok ama, çoktan beri *Undine ile Sintram* adlı kitabı almak istiyorum.”

Jo müthiş bir kitap kurduydü.

Beth, hafifçe içini çekerek: “Ben de yeni çıkan notalardan edinmek istiyorum,” dedi.

Amy, kararlı bir sesle: “Ben bir kutu resim kalemi alacağım,” diye onlara katıldı.

Jo: “Annem, kendi paramızı nereye harcamamız gerektiği hakkında bir şey söylemedi, değil mi?” diye sordu. “Her şeyden vazgeçmemizi o da istemez sanırım. Var mısınız, hepimiz canımızın istediği şeyleri alalım? Bence buna hak kazanmış sayılırız.”

Meg, gene o şikâyetçi, mızımız sesle söze başladı:

“Doğrusunu isterseniz, ben paramı hak ettiğime eminim. Canım evde kalıp sizlerle hoşça vakit geçirmek istediği hâlde, bütün gün o korkunç afacanlara ders vermeye uğraşıyorum.”

Jo: “Senin çektiklerin benimkinin yanında hiç kalır!” dedi. “Sen sinirli, titiz bir ihtiyar kadınla saatlerce eve kapanmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Soluk aldırma-dan insanı oradan oraya koşturur. Hiçbir şeyden memnun olmaz. Sonunda da insan öyle bunalır ki, nerdeyse kendini pencereden dışarı fırlatıp atacağı gelir.”

Meg, içini çekerek, ev işlerinden kızarmış ellerini ovuşturdu.

“Yakınmak gibi olmasın ama, bence de dünyanın en tatsız işi bulaşık yıkayıp ortalık toplamak. Hem, ellerim de bozuluyor, piyano çalışamıyorum.”

Amy: “Hiçbiriniz benim kadar sıkıntı çekmiyorsunuz işte!” diye haykırdı. “Hiç değilse o küstah, şımarık kızlarla birlikte okula gitmek zorunda değilsiniz. Dersinizi bilmediniz mi, yandınız demektir. Üstünüz başınız da alay konusudur. Babanızın zengin olmadığını öğrendilerse, onu bile ‘mumlamak’ tan geri kalmazlar. Hele burnunuz da biçimsizse, artık işiniz tamamdır.”

Jo gülererek: “Babamın ‘mumlamak’ la, ya da mumculukla ne ilgisi var, Amy? Mimlemek demek istiyorsan, o başka!” dedi.

Amy kurumla ona döndü:

“Ben ne demek istediğimi biliyorum, efendim! Benimle böyle ‘imra’lı konuşmana gerek yok!”

Meg, geçmiş güzel günleri hatırlayabilecek yaşıydı.

“Birbirinize sataşmaktan vazgeçin, çocuklar,” dedi. “Biz küçükken babam iflas etmiş, hiç parası kalmamış. O paralar şimdi elimizde olsaydı, ne mutlu olurduk, değil mi?”

“Daha geçen gün Kinglerin çocuklarından çok daha mutlu olduğumuzu söyleyen sen değil miydin? Bol bol paraları olduğu hâlde, durmadan birbirlerini yiyorlar, demiştin.”

“Haklısın, Beth, öyle demiştim. Eh, doğrusunu isterseniz, mutlu sayılırız. Çalışmak zorundayız ama, kendi kendimize eğlenmeyi de biliyoruz. Jo şimdi mutlaka, ‘matrak’ bir aileyiz der.”

Jo, halının üzerine uzanmış yatıyordu. Amy ona bir göz atarak: “Jo her zaman böyle külhanbey ağzıyla konuşur zaten!” dedi.

Jo, yerinden doğrularak, oturdu. Ellerini önlüğünün cep-lerine sokarak ılık çalmaya başladı.

“Lütfen yapma, Jo. Bu ancak oğlanlara yakışan bir şey.”

“İyi ya, ben de onun için yapıyorum zaten!”

“Ben kaba-saba, erkeklik taslayan kızları hiç sevmem.”

Beth barışsever bir kızdı. Amy ile Jo’nun dikkatini dağıt-mak için birden şarkı söylemeye başladı:

“Yuvalarındaki küçük kuşlar ne güzel anlaşırılar!”

Yüzü öyle gülünç bir hâl almıştı ki her iki kız da çekişmeyi bırakarak gülmeye başladılar.

En büyükleri olan Meg öğüt vermeye başladı:

“İkinize de çok ayıp, çocuklar! Sen artık oğlan çocuklar gibi davranmaman gerektiğini anlayacak bir yaşa geldin, Josephine. Küçükken bunun pek önemi yoktu ama, artık adamakıllı boy attın. Saçlarını da tepene topluyorsun. Artık genç bir kız olduğunu aklından çıkarmamalısın.”

Jo, saçlarını tutan fileyi öfkeyle çekip başından çıkardı. Koyu kumral gür saçları omuzlarından aşağıya döküldü.

“Genç kız falan değilim ben! Sadece oğlanların hoşlan-dıkları şeyleri seviyorum. Erkek doğmadığıma üzülmekten kendimi alamıyorum, n’apayım! Hele şu günlerde babam-la birlikte savaşa katılıp dövüşmek dururken, evde oturup kocakarılar gibi yün örmek beni öldürüyor.”

Böyle diyerek ördüğü mavi asker çorabını öfkeyle havada salladı.

Beth: “Vah zavallı Jo! Ne fena!” diye haykırdı. “Ama, yapılacak bir şey de yok ki. Adını bir erkek adına benzetme-ye çalışıp, bizlere karşı ağabey tavrı takınmakla yetinmenden başka hiçbir çaren de yok.”

Meg, dizine dayanmış olan hoyrat başı okşadı. Dünya-nın bütün bulaşıkları bile onun o nazik, küçük ellerinin tatlı yumuşaklığını bozamazdı.

“Sana gelince, Amy,” diye devam etti Meg, “şımarık, kendini beğenmiş bir kızsın. Kendine acayip havalar vermeye çalışıyorsun. Ama, bir an önce kendine bir çeki düzen vermezsen, büyüdüğün zaman kurumlu bir kaz hâline geleceksin. Kibarlık taslamaya kalkışmadığın zamanlar, nazik, terbiyeli olmayı pekâlâ da beceriyorsun. Ancak, sık sık ağzından çıkan saçma-sapan sözler en azından Jo’nun külhanbey sözleri kadar kötü bir etki yapıyor.”

Beth: “Demek sence Jo erkek gibi, Amy de kurumlu bir kaz. Ya ben neyim öyleyse, lütfen söyler misin?” diye sordu.

Meg içtenlikle: “Sen sadece çok tatlı bir kızsın o kadar!” dedi.

Aylardan aralıktı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. İçeride ise, neşeli bir ateş çıtırtılar çıkararak yanıyordu. Eski, rahat bir odaydı burası. Yerdeki halı solmaya yüz tutmuştu. Eşyalar çok sadeydi. Duvarlara birkaç güzel resim asılmıştı. Raflar kitapla doluydu. Evin pencerelerinden kasımpatları, kış gülleri görünüyordu. Sıcacık, sevimli bir havası vardı.

Dört kardeşin en büyüğü olan, Meg diye çağırdıkları Margaret on altı yaşındaydı. Dolgun vücutlu, çok güzel bir kızdı. İri gözleri, koyu kumral gür saçları vardı. Bembeyaz, biçimli elleriyle pek övünürdü.

On beşindeki Jo ise, ince-uzun, kumral bir kızdı. Genç taylara benziyordu. Onda hızla kadınlaşmaya başlayan, bundan son derece rahatsız olan bir kız hâli göze çarpıyordu.

Elizabeth, daha doğrusu Beth, on üç yaşındaydı. Yumuşacık saçlı, pespembe yanaklıydı. Gözleri pırıl-pırıl parlardı. Çok utangaçtı. Sesі ürkekti. Pek barışseverdi. Babası, haklı olarak ona “Huzur Hanımcık” adını takmıştı. Bu ad ona çok iyi uyuyordu.

En küçükleri Amy idi. On iki yaşındaydı. Kendini pek

beğenirdi. Mavi gözlüydü. Sarı saçları lüle lüle omuzlarına dökülüyordu. Solgun benizli, ince yapılıydı. Kendisine kibar bir genç kız süsü vermeye çalışırdı.

* * *

Duvardaki saat altıyı vurdu. Beth, ocağın önünü süpürdükten sonra, bir çift terlik getirerek ısınsin diye ateşin önüne koydu. Her nedense, bu eski püskü terliklerin ortaya çıkması kızların üzerinde tatlı bir etki yaptı. Bunlar annelerinin gelişini haber verir gibiydi. Hepsi onu karşılamak üzere kendilerine çeki-düzen vermeye koyuldular. Meg lambayı yakıyordu. Amy bile kendisine söylenmeden salıncaklı koltuktan kalkmıştı. Jo ne kadar yorgun olduğunu unutmuştu, terlikleri ateşe yaklaştırarak ısıtmaya çalışıyordu.

“Epeyi de eskimiş bunlar. Anneme yeni bir terlik alsak iyi olur,” dedi.

Beth: “Ben bir dolarımla ona yeni bir terlik alırım,” dedi.

Amy: “Hayır, ben alacağım!” diye haykırdı.

Meg: “En büyüğünüz benim...” diye söze başladı.

Jo, kararlı bir tavırla onun sözünü kesti:

“Babam burada olmadığına göre, evin erkeği ben sayılırım. Terlikleri ben alacağım. Çünkü, babam giderken, yokluğunda anneme göz-kulak olmamı sıkı sıkı tembih etti bana.”

Beth: “Dinleyin!” dedi. “Hepimiz anneme birer yılbaşı hediyesi alalım, ne dersiniz? Kendimize bir şey almasak da olur.”

Jo: “İşte tam senden beklenecek bir söz!” dedi. “Peki, ne alacağız?”

Ciddi ciddi düşünmeye koyuldular. Sonra Meg, güzel ellerinden esin almışçasına: “Ben anneme bir çift güzel eldiven alacağım,” dedi.

Jo: “Bence sağlam bir postal almak daha yararlı olur,” diye bağırdı.

Beth gülümseyerek: “Ben, kenarları dantelli mendiller almayı düşünüyorum,” dedi.

Amy de: “Ben bir şişe kolonya alacağım,” dedi. “Annem kolonya sever. Hem çok pahalı da değil. Böylece, kendime bir şeyler alacak param kalır.”

Jo ellerini arkasına kavuşturarak bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. Burnunu havaya dikerek: “Anneme daha bir şey söylemeyelim,” dedi. “Kendimize bir şeyler almak için çarşıya çıkmış gibi yapalım. Sonra birden onu şaşırtırız. Yarın öğleden sonra alışverişe çıkmalıyız, Meg. Yılbaşı gecesi oynayacağımız piyesi de unutmayalım. Daha yapılacak sürüyle iş var.”

Bu sırada, anneleri geldi.

Kapıdaki tatlı ses: “Nerede benim sevgili kızlarım?” diyerek, onlara geldiğini haber verdi.

Bayan March, güzel bir insan sayılmazdı ama, anneler çocuklarına hep güzel görünürler. Dört kız kardeş için de kapıda duran soluk kurşuni mantolu modası geçmiş şapkalı kadın güzeldi.

“Nasılsınız, yavrularım? Neler yaptınız bakalım? Bugün çok işim vardı, öğlen yemeğine geledim. Arayan, soran oldu mu, Beth? Senin nezlen nasıl, Meg? Jo, pek yorgun görünüyorsun. Buraya gel küçük, öp bakayım anneni.”

Bayan March, ıslak mantosunu üzerinden çıkarıp sıcacık terliklerini ayağına geçirdi. Salıncaklı koltuğa oturarak Amy’yi kucağına aldı. Yorucu günün en tatlı saatlerini yaşamaya hazırlandı. Kızların her biri kendine göre en iyi şekilde onu rahat ettirmeye çalışıyor, çevresinde dört dönüyorlardı. Meg çay sofrasını hazırlamaya başladı. Jo eşyalara çarpa çarpa, dokunduğu her şeyi sağa sola devire devire sandalyeleri yerine yerleştirdi, odunları taşıdı. Beth oturma odası ile

mutfak arasında mekik dokuyordu. Amy ise, rahatça ellerini kavuşturmuş, sağa sola emirler yağdırıyordu.

Sofranın başına toplandıkları zaman Bayan March neşeli bir sesle: “Yemekten sonra size bir müjdem var, çocuklar!” dedi.

Hepsinin yüzünde parlak bir gülümseme dolaştı. Beth sevinçten elindeki sıcak çörekleri yere düşürdü. Jo peçetesini havaya fırlatarak: “Mektup var! Mektup!” diye bağırdı.

Bayan March: “Evet, babanızdan uzun bir mektup aldım,” dedi. “İyiymiş. Kışı korktuğumuzdan daha kolay atlatacağını umuyor. Hepimizin yılbaşını kutluyor. Ayrıca size de bir şeyler yazmış.”

Dört kız kardeş hep bir ağızdan sevinçle haykırdılar.

Anneleri: “Mektup cepheden geliyor,” diyordu.

Meg sevgiyle: “Babam hiç de genç, sağlam bir adam değil. Öyleyken, savaşa katılması bence büyük bir kahramanlık,” dedi.

Jo: “Ne sanıyorsun yani, ben davulcu olarak bile savaşa katılmaya razıyım!” dedi. “Ya da hemşire olarak. Babamın yanında olur, ona yardım ederdim.”

Beth titrek bir sesle: “Babam ne zaman dönecek, anne?” diye sordu.

“Hasta falan olmazsa, daha aylarca buraya gelemez. Orada kalacak, görevini yerine getirmeye çalışacak. O kendiliğinden ordudan ayrılınca kadar biz de onu buraya çağdırmaya kalkışmayacağız. Hadi, şimdi gelin de mektubu okuyalım.”

Hepsi ateşin çevresinde toplandılar. Anneleri büyük koltuğa yerleşti. Beth hemen ayaklarının dibine oturmuştu. Meg’le Amy koltuğun iki yanına iliştiler. Jo ise koltuğun arkasına yaslandı.

Bayan March mektubu okumaya başladı. Kızlar merak-

la dinliyorlardı. Mektup savaşkakilerin içini dolduran yuva özleminden, katlanılan güçlüklerden, karşılaşılan tehlikelerden hemen hiç söz etmiyordu. Oldukça neşeli, umutlu bir mektuptu bu. Kamp hayatını, askeri yürüyüşleri, savaş haberlerini canlı bir dille, uzun uzun anlatıyordu. Ancak sonuna doğru, yazanın kalbi evdeki küçük kızlarının özlemiyle dolup taşmıştı:

“Onlara kendilerini çok sevdiğimi söyle; hepsini benim için de öp. Gece-gündüz onları düşünerek dua ettiğimi anlat. Kızlarımin sevgisi benim için en büyük kuvvettir. Onlara kavuşmam için aradan uzun bir yılın geçmesi gerekiyor. Ancak, unutmasınlar ki bu bekleme dönemini çalışarak değerlendirebiliriz. Eminim ki sözlerimi unutmamışlardır, seni üzmezler, kendilerine düşen görevleri dikkatle yerine getirirler. İçlerindeki düşmanla kahramanca çarpışarak bir gün onu yeneceklerine de güvenim var. Hem bunu öyle güzel başaracaklar ki oraya döndüğüm zaman küçük kadınlarımı her zamankinden daha çok sevecek, kıvanç duyacağım.”

Mektubun burasına geldikleri zaman, herkes burnunu çekti. Jo burnunun ucundan süzülen kocaman bir yaş damlasından dolayı hiç de utanmadı. Amy ise, o lüle lüle saçlarının karmakarışık olmasına aldırmadan, yüzünü annesinin omzuna gömerek hıçkırdı:

“Bencil bir domuzum ben! Ama, artık iyi bir insan olmayı çalışacağım; yoksa, babamı hayal kırıklığına uğratmış olurum.”

Meg heyecanla: “Hepimiz daha iyi olmaya çalışacağız!” dedi. “Ben dış görünüşüme pek önem veriyorum. Çalışmayı da hiç sevmiyorum. Artık bu kusurlarımı düzeltmeye çalışacağım.”

Jo: “Ben de babamın istediği gibi “küçük bir kadın”

olmaya çalışacağım. Kabalıktan, hoyratlıktan kurtulmaya bakacağım.” Vakit geçirmeden, hemen elinin altındaki bir ödevi yerine getirmek istiyordu. Babası döndüğü zaman onu istediği gibi bulmalıydı.

Kızların dördü de sanki birdenbire büyümüşler, çocukluktan çıkıp birer “küçük kadın” olmuşlardı. Yaramazlık günleri, huysuzlukları, hırçınlıkları geride kalmıştı. Onlar artık annelerinin babalarının istediği gibi çalışkan, dürüst, sakın, görgülü, sevecen genç kızlar olacaktı.

Bayan March: “Yarın sabah yastıklarınızın altına bakmayı unutmayın, çocuklar,” dedi. “Orada size yol gösterecek olan kitapları bulacaksınız.”

Neşeli Bir Yılbaşı

Yılbaşı sabahı ilk uyanan Jo oldu. Daha alacakaranlıktı. Ocağın üzerinde içi hediyelerle dolu bir çorap asılı olmadığını düşününce bir an hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. Sonra annesinin sözleri aklına geldi. Elini yastığının altına soktu ve orada koyu kırmızı kaplı bir kitap buldu. Alıp sevinçle göğsüne bastırdı. “Kitap en güzel hediye!” diye mırıldandı.

“Yeni yılın kutlu olsun!” diye seslenerek Meg’i uyandırdı. “Yastığının altına bak!”

Meg’in yastığının altından da yeşil kaplı bir kitap çıktı. Biraz sonra Beth’le Amy de uyanarak kendi küçük kitaplarını buldular. Biri mavi, biri yeşildi.

Güneş yavaş yavaş doğuyor, doğu ufukları al bir renk alıyordu. Kızlar yataklarına oturup kitapları üzerine konuşmaya başladılar.

Her birinin kitabı yaşlarına uygun masal, hikâye kitaplarıydı.

Meg büyük bir ağırbaşlılıkla: “Çocuklar,” dedi, “annemiz bu kitapları okumamızı, sevmemizi istiyor. Bence hemen onları okumaya başlamalıyız. Sizi bilmem ama, ben kitabımı şuraya, başucuma koyacağım, her sabah bir parça okuyacağım,” dedi ve kitabını açıp okumaya başladı.

Joe da ona yaslanarak okumaya koyuldu. Hep huzursuz olan yüzü sakinleşmiş, aydınlanmış gibiydi. Beth’le Amy de ablaları gibi yaptılar. Kış güneşinin ışıkları odada geziniyor,

kitaplarının üstüne eğilmiş genç başların üzerinde parıldıyordu.

Yarım saat sonra Meg’le Jo, annelerine teşekkür etmek için, aşağıya indiler. Meg: “Annem nerede?” diye sordu.

Hannah: “Kim bilir!” dedi. Hannah, Meg’in doğumundan beri, onlardan hiç ayrılmamıştı. Artık bir hizmetçi olmaktan çıkmış, akrabadan biri hâline gelmişti. “Biraz önce kapıya yoksul bir çocuk geldi. Annen de ne derdi olduğunu gözüyle görmek için onunla birlikte fırlayıp gitti. Her şeyini başkalarıyla paylaşmayı bu kadar seven bir insan daha dünyaya gelmemiştir.”

Meg: “Herhâlde birazdan döner,” dedi. “Sen çörekleri fırına koy. Her şeyi hazır et.”

Anneleri için hazırladıkları hediyeleri bir sepete doldurup divanın altına saklamışlardı. Zamanı gelince çıkarıp vereceklerdi.

Kapının çarparak kapandığı duyuldu.

Jo: “Annem geldi! Çabuk, sepeti ortadan kaldırın!” diye fısıldadı.

Gelen Amy’ydi. Utangaç bir hâli vardı. Ablalarının kendisini beklediğini görünce büsbütün utandı.

Meg: “Neredeydin, Amy? Arkanda sakladığın ne öyle?” diye sordu.

Tembel Amy’nin bu kadar erken bir saatte sokağa çıkmış olması doğrusu şaşılacak bir şeydi.

“N’olur benimle alay etme, Jo! Zamanı gelinceye kadar kimsenin bunu bilmesini istemiyordum. Küçük kolonyayı geri götürüp yerine bütün paramla büyük bir şişe kolonya aldım. Artık bencil olmamaya çalışıyorum.”

Konuşurken bir yandan da şık, güzel kolonya şişesini gösteriyordu. O kadar ağırbaşlı, alçakgönüllü bir hâli vardı ki

Meg sarılıp onu öptü. Jo bile Amy'nin iyi bir insan olduğunu kabul etti. Beth ise, pencereye koşarak, güllerden en güzelini seçip kopardı, şişesini süslemesi için Amy'ye verdi.

Kapı gene çarparak kapanınca, sepeti yeniden divanın altına saklayıp kahvaltı sofrasının başına toplandılar.

Hep bir ağızdan: “Yeni yılın kutlu olsun, anneciğim! Kitaplara teşekkür ederiz!” diye bağıştılar.

Jo: “Neredeydin, anne?” diye sordu.

“Sizin de yeni yılınız kutlu olsun, benim tatlı kızlarım! Yakınımızda bir yerde yoksul, hasta bir kadın oturuyor. Yeni doğmuş bebeğini de koynuna almış, bitkin bir hâlde yatıyor. Üstelik, altı çocuğu daha var. Hepsisi de soğuktan donmamak için yataklarına büzülmüş, titreşip duruyorlar. Isınacak ateşleri, bir lokma yiyecekleri yok. Sabahleyin oğlanların en büyüğü bize geldi, aklıktan, soğuktan ölmek üzere olduklarını söyledi. Evlatlarım, yılbaşı hediyesi olarak onlara kahvaltınızı verir misiniz?”

Kızların karnı fena hâlde acıkmıştı. Kahvaltıya oturmak için bir saattir annelerini bekliyorlardı. Bir dakika kadar kimseden çıt çıkmadı. Sonra, hep bir ağızdan: “Hayhay, anneciğim!” diye bağırıldılar.

Beş dakika içinde bütün kurabiyeler, çörekler, börekler sepetlere konulmuştu. Bunların hepsi kızların en çok sevdikleri yiyeceklerdi. Ama, başkaları için seve seve bunlardan vazgeçiyorlardı.

Dört kardeş de çabucak hazırlandılar. Sepetleri yüklenip, yoksul komşunun evine doğru anneleriyle birlikte yola koyuldular.

Bayan March: “Dönüp gelince sütle ekmek yeriz. Akşama bunun acısını çıkarırız!” diyordu.

Emektar hizmetçi kadın da, kucağına odun doldurmuş, arkadan geliyordu.

Yoksul, çıplak, sefil bir odadan içeri girdiler. Pencereleeri kırıktı. Ocahta ateş yanmıyordu. Lime lime yatak çarşafıların üzerinde hasta bir anneyle ağlayan bir bebek yatıyordu. Solgun, aç çocuklar, ısınmaya çalışarak eski püskü yorganın altına büzülmüşlerdi. Kızlar içeriye girince kocaman gözler nasıl da onlara bakmış, morarmış küçük dudaklar nasıl da gülümsemişti!

Zavallı kadıncağız sevinçle: “Ey Ulu Tanrım, iyilik perileri mi geldi bize?” diye bağırdı.

Jo, onları güldürmeye çalışarak: “Evet, şapkalı, paltolu tuhaf tuhaf periler!” dedi.

Birkaç dakika içinde odada her şey değişti sanki. Hannah getirdiği odunlarla güzel bir ateş yaktı. Kırık pencereleri eski bezlerle, kendi atkısıyla tıkayıp kapattı. Bayan March kadıncağıza çay içirip bir şeyler yedirdi. Küçük bebeği de sanki kendi çocuğuymuş gibi büyük bir şefkatle giydirdi.

Kızlar sofrayı kurup, çocukları ateşin başına oturtular, aç kuşlara benzeyen zavallıları doyurmaya başladılar. Kendileri ağızlarına bir lokma ekmek koymadıkları hâlde, çok mutluydular. Arkalarında sıcak ve rahat bir ev bırakarak oradan ayrıldıkları zaman, bütün şehrin en mutlu dört insanı muhakkak ki onlardı.

Meg: “Komşularını kendinden daha çok sevmek diye işte buna derler!” dedi.

Eve döner dönmez, anneleri o yoksul Humme’ler için birkaç parça giyecek öteberi aramak üzere yukarı kata çıkmıştı. Kızlar, bunu fırsat bilerek, hediyeleri hazırlamaya koyuldular.

Masanın üzerine hediye paketlerini dizdiler. Bu birkaç küçük paket belki de çok değerli, gösterişli şeyler değildi ama, büyük bir sevginin ifadesiydi. İçine kırmızı güller, kasım-

Louisa May Alcott

KÜÇÜK KADINLAR

Küçük Kadınlar, Meg, Jo, Beth ve Amy adlı dört kız kardeşin büyüme hikâyesini anlatan sınımsık bir klasiktir. March ailesinin sevgi dolu evinde kız kardeşler, hayatın sevinçleri ve hayal kırıklıklarıyla karşılaşırken paylaşmayı, sorumluluk almayı ve birbirlerine destek olmayı öğrenirler.

Her birinin farklı bir kişiliği, farklı bir hayali vardır. Jo yazar olmak ister, Meg sakın ve düzenli bir hayat düşler, Beth iyiliğiyle çevresindekilere huzur verir, Amy ise sanatın peşinden gider. Günlük yaşamda karşılaştıkları olaylar, onların karakterlerini ve geleceklerini şekillendirir.

İçten anlatımı ve unutulmaz kahramanlarıyla *Küçük Kadınlar*, aile bağlarının, dostluğun ve kendi yolunu bulmanın değerini genç okurlara hatırlatan zamansız bir klasiktir.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2264-4

9 789751 422644

KDV'den muaf